

Arrest

nr. 195 864 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 26 januari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zowel zijn herkomst uit Chaparhar als zijn vluchtmotieven ongeloofwaardig bleken. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag volhardt in zijn beweerde herkomst uit Chaparhar en in de problemen die hij aldaar zou hebben gekend.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een duplicaat van zijn taskara, een attest van het 'Afghan Institute of Learning' en een bewijs van zijn job als leerkracht.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn verblijf in Afghanistan én de aldaar voorgehouden problemen en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. In de mate verzoeker onder verwijzing van rechtspraak van het EHRM en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn voorhoudt dat de door hem neergelegde documenten pertinente stukken zijn die de verwerende partij grondiger had moeten onderzoeken en verzoeker daarbij diende te horen, wijst de Raad er vooreerst op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal echter dat verzoekers voorgehouden herkomst en asielrelaas, gelet op zijn gebrekkige kennis van de situatie in Chaparhar, zijn opmerkelijk interesse in de Pakistaanse samenleving, zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn taskara en zijn incoherente verklaringen over meerdere kernelementen van zijn asielrelaas, ongeloofwaardig zijn. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Voorts gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen: “Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, namelijk een duplicaat van uw 'taskara' of Afghaans identiteitsbewijs, een attest van het 'Afghan Institute of Learning' en een bewijs van uw job als leerkracht, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet eerst en vooral worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten op gemakkelijke wijze tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Ten tweede werd in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het al dan niet in het bezit zijn van een taskara. Het feit dat u nu wel een duplicaat van dit document neerlegt (document 1 in inventaris), doet geen afbreuk aan deze eerdere vaststellingen en plaatst alleen maar vraagtekens bij de manier waarop u dit duplicaat plots verkregen heeft. Bovendien werd dit duplicaat uitgegeven op 1 augustus 2016, oftewel zo'n vijf maanden voor uw eerste interview op het CGVS, en dit terwijl u gedurende dit interview enkel verklaarde dat uw taskara werd afgenomen door de smokkelaar en nergens melding maakte van het bestaan van een duplicaat, noch dat uw familie dit ging aanvragen voor u. Verder kan het CGVS alleen maar vaststellen dat u vasthoudt aan de verklaring dat de smokkelaar uw taskara in Bulgarije afgenomen heeft, hoewel u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat plaatsvond in het kader van uw eerste asielaanvraag expliciet aangaf dat uw taskara nog in Afghanistan lag (zie verklaringen DVZ dd. 13/02/2016 p. 9). Doordat u nog steeds geen duidelijkheid schept over wat er precies met uw originele taskara gebeurd zou zijn, kan het CGVS dan ook evenmin waarde hechten aan een duplicaat hiervan, waarover uw verklaringen al evenmin samenhangend zijn. Het attest dat u voorlegt van het 'Afghan Institute of Learning' (document 2 in inventaris) vermeldt louter dat een seminarie zou gevolgd hebben in 2013, en staat dus op geen enkele manier uw beweerde recente verblijf in Chaparhar. Dit geldt eveneens voor het bewijs van uw job als leerkracht in de madrasa van Chaparhar (document 3 in inventaris), dat eveneens vermeldt dat u een inwoner van het dorp Khandi Bagh was. Dit hoofdzakelijk handgeschreven document kan immers eender waar, eender wanneer en eender door wie opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde opnieuw beperkt is. Het feit dat u deze documenten eerder niet kon voorleggen omdat u uw religieuze lerarenopleiding niet afmaakte, maar intussen op uw eigen aanvraag opgemaakt werden door de madrasa of Koranschool, bevestigt tot slot alleen maar het gesolliciteerde karakter ervan. De enveloppe waarin u deze documenten toegestuurd kreeg (document 4 in inventaris) geeft louter aan dat u post hebt ontvangen uit Jalalabad, hetgeen opnieuw geen bewijs vormt voor uw afkomst en recent verblijf in Chaparhar. De aanvullende verklaringen die u aflegt omtrent uw facebookpagina werpen evenmin een ander licht op de twijfels omtrent uw recente herkomst uit Chaparhar. De uitleg dat u een nieuwe smartphone had waarvan u de werking niet goed kende, niet zo vertrouwd was met facebook en daardoor bij elk artikel dat u zag op 'vind ik leuk' klikte, is immers bijzonder ongeloofwaardig. U vond immers niet gewoon artikels leuk die op uw pagina voorbijkwamen, maar wel specifieke andere pagina's van bekende Pakistaanse persoonlijkheden, televisiezenders, kranten, en zelfs enkele pagina's omtrent Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en Peshawar. Dat u desondanks nog steeds volhoudt van uw geboorte tot aan uw vertrek in Chaparhar gewoond te hebben, tast uw persoonlijke geloofwaardigheid alleen maar verder aan.”

De Raad benadrukt dat een onderzoek door welke instantie dan ook van voorgelegde documenten slechts nuttig is indien documenten worden voorgelegd die enerzijds het relaas, in casu de voorgehouden afkomst, ondersteunen, en anderzijds aan de welke een authentiek karakter kan worden toegeschreven, quod non in casu. Verzoeker gaat er hierbij overigens ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Waar verzoeker opmerkt dat hij had moeten gehoord worden, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoekers tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen (adm.doss., stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

5.3. Verder wijst de Raad er op dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2017, voert verzoekende partij aan dat weliswaar haar afkomst werd betwist uit Nangarhar/Afghanistan, maar zij thans nieuwe bewijzen heeft die haar afkomst uit Afghanistan aantonen. Verzoekende partij is van oordeel dat zij diende gehoord te worden door het Commissariaat-generaal aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken haar afkomst niet kan nagaan en ook de stukken niet kan onderzoeken.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten en het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, doch zij gaat niet in het minst *in concreto* in op en ontkracht, noch weerlegt also geenszins de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“In de mate verzoeker onder verwijzing van rechtspraak van het EHRM en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn voorhoudt dat de door hem neergelegde documenten pertinente stukken zijn die de verwerende partij grondiger had moeten onderzoeken en verzoeker daarbij diende te horen, wijst de Raad er vooreerst op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal echter dat verzoekers voorgehouden herkomst en asielrelaas, gelet op zijn gebrekkige kennis van de situatie in Chaparhar, zijn opmerkelijk interesse in de Pakistaanse samenleving, zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn taskara en zijn incoherente verklaringen over meerdere kernelementen van zijn asielrelaas, ongeloofwaardig zijn. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Voorts gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen: “Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, namelijk een duplicaat van uw ‘taskara’ of Afghaans identiteitsbewijs, een attest van het ‘Afghan Institute of Learning’ en een bewijs van uw job als leerkracht, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet eerst en vooral worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten op gemakkelijke wijze tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Ten tweede werd in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het al dan niet in het bezit zijn van een taskara. Het feit dat u nu wel een duplicaat van dit document neerlegt (document 1 in inventaris), doet geen afbreuk aan deze eerdere vaststellingen en plaatst alleen maar vraagtekens bij de manier waarop u dit duplicaat plots verkregen heeft. Bovendien werd dit duplicaat uitgegeven op 1 augustus 2016, oftewel zo’n vijf maanden voor uw eerste interview op het CGVS, en dit terwijl u gedurende dit interview enkel verklaarde dat uw taskara werd afgenomen door de smokkelaar en nergens melding maakte van het bestaan van een duplicaat, noch dat uw familie dit ging aanvragen voor u. Verder kan het CGVS alleen maar vaststellen dat u vasthoudt aan de verklaring dat de smokkelaar uw taskara in Bulgarije afgenomen heeft, hoewel u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat plaatsvond in het kader van uw eerste asielaanvraag expliciet aangaf dat uw taskara nog in Afghanistan lag (zie

verklaringen DVZ dd. 13/02/2016 p. 9). Doordat u nog steeds geen duidelijkheid schept over wat er precies met uw originele taskara gebeurd zou zijn, kan het CGVS dan ook evenmin waarde hechten aan een duplicaat hiervan, waarover uw verklaringen al evenmin samenhangend zijn. Het attest dat u voorlegt van het 'Afghan Institute of Learning' (document 2 in inventaris) vermeldt louter dat een seminarie zou gevolgd hebben in 2013, en staat dus op geen enkele manier uw beweerde recente verblijf in Chaparhar. Dit geldt eveneens voor het bewijs van uw job als leerkracht in de madrasa van Chaparhar (document 3 in inventaris), dat eveneens vermeldt dat u een inwoner van het dorp Khandi Bagh was. Dit hoofdzakelijk handgeschreven document kan immers eender waar, eender wanneer en eender door wie opgesteld zijn, waardoor de bewijswaarde opnieuw beperkt is. Het feit dat u deze documenten eerder niet kon voorleggen omdat u uw religieuze lerarenopleiding niet afmaakte, maar intussen op uw eigen aanvraag opgemaakt werden door de madrasa of Koranschool, bevestigt tot slot alleen maar het gesolliciteerde karakter ervan. De enveloppe waarin u deze documenten toegestuurd kreeg(document 4 in inventaris) geeft louter aan dat u post hebt ontvangen uit Jalalabad, hetgeen opnieuw geen bewijs vormt voor uw afkomst en recent verblijf in Chaparhar. De aanvullende verklaringen die u aflegt omtrent uw facebookpagina werpen evenmin een ander licht op de twijfels omtrent uw recente herkomst uit Chaparhar. De uitleg dat u een nieuwe smartphone had waarvan u de werking niet goed kende, niet zo vertrouwd was met facebook en daardoor bij elk artikel dat u zag op 'vind ik leuk' klikte, is immers bijzonder ongeloofwaardig. U vond immers niet gewoon artikels leuk die op uw pagina voorbijkwamen, maar wel specifieke andere pagina's van bekende Pakistaanse persoonlijkheden, televisiezenders, kranten, en zelfs enkele pagina's omtrent Afghaanse vluchtelingen in Pakistan en Peshawar. Dat u desondanks nog steeds volhoudt van uw geboorte tot aan uw vertrek in Chaparhar gewoond te hebben, tast uw persoonlijke geloofwaardigheid alleen maar verder aan."

De Raad benadrukt dat een onderzoek door welke instantie dan ook van voorgelegde documenten slechts nuttig is indien documenten worden voorgelegd die enerzijds het relaas, in casu de voorgehouden afkomst, ondersteunen, en anderzijds aan de welke een authentiek karakter kan worden toegeschreven, quod non in casu. Verzoeker gaat er hierbij overigens ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Waar verzoeker opmerkt dat hij had moeten gehoord worden, wijst de Raad er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoekers tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen (adm.doss., stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag."

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen.

De Raad herhaalt voorts dat, zoals in de beschikking van 11 september 2017 wordt vastgesteld, "aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te

staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement. "Verzoekende partij werpt hier evenmin een ander licht op.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 11 september 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS